НОВА ЗОРА

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

www.zora-news.com
София
Година XXVI
(XXXIV)
Вторник,
19 март 2024 г.
брой 12
Цена 2 лв.

ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

СУВЕРЕНИТЕТЪТ НА ДЪРЖАВАТА И НАШЕТО БЪДЕЩЕ

Доц. д-р Петър ГАЛЧИН

Националната държава е епохално достижение в политическото развитие на обществата. Тя правно регулира личните и обществените отношения на своите граждани, осигурява вътрешната и външната сигурност на страната, създава предпоставки за икономически, политически, социален, културен и образователен напредък на страната.

Тази си многостранна роля държавата изпълнява пълноценно, обаче при наличието на едно важно условие – **да има пълноправен и функциониращ суверенитет.**

Специалистите определят суверенитета на държавата като изключително нейно право да упражнява върховна власт над определен географски район и неговото население. **Суверенитета те съдържателно разделят на държавен, национален и народен.**

Държавният суверенитет е неотчуждаемо юридическо качество на независимата държава, нейната възможност безпрепятствено да осъществява своята власт във вътрешната и външната политика в съответствие с националните интереси, да съхранява своята териториална цялост и национална сигурност.

Националният суверенитет пък е правото на всяка отделна общност да се самоорганизира, като самостоятелно определя формата на държавно устройство и на държавно управление, т. е. – да решава самостоятелно основните проблеми на своето държавно битие.

Народният суверенитет означава, че източник и субект (носител) на властта в държавата е народът. Съдържанието на принципа на народния суверенитет е народовластието, осъществявано чрез различни форми и способи.

Материална основа на суверенитета е владеенето на определена територия, на определена собственост, на културните достояния на нацията. Политическа основа са съществуването на стабилна, работеща държава, наличието на достатъчно развита политическа организация и структура на властта. Правен фундамент на суверенитета пък са конституцията и приетите на основата на нея закони, укази и правилници.

На стр. 2

Третият, най-светият

На стр. 6

„Да бъде благословено и прославено името Господне, да бъде благословена и нашата скъпа Родина България за слава Божия и за доброто и благопреуспяването на обичния ни православен народ!“
Патриарх Неофит

Неосветените дворове на украинската правда и неправда

Пролог към връщането на Крим в състава на Русия, както е известно, станаха кървавите събития в Киев. За техните причини, участници и последователност на събитията разсъждава анализаторът **Ростислав Ишченко,** политолог и историк, когото в *„Нова Зора“* през годините многократно сме печатали.

Днес, когато ни залива по същество предпоставената информация за трагедията на двата братски нам народа, намираме за необходимо да предоставим на просветеното внимание на нашите читатели интервюто

Ростислав Ишченко

Олег Назаров

на *Ростислав Ишченко*, дадено за списание *„Историк“* в дните на втората годишнина от започването на горещата фаза на споменатата трагедия. Пред историка **Олег Назаров** г-н **Ишченко** твърди, че поредният майдан в Украйна е планиран от САЩ и водещите европейски държави, че той е замислен отдавна и е трябвало да се случи през 2015 г. Но както най-често се случва в живота, един фалстарт – **сблъсъци в центъра на украинската столица**, променя хода на събитията. В края на ноември 2013 г. сценарият за държавен преврат в Украйна все още само е разработван от западните стратези. Все още не е определено кой да бъде **приемник на Виктор Янукович на поста президент на Украйна** и се случва онова, което сварва неподготвени и канцлера на Германия **Ангела Меркел**, и главно САЩ, всеки от които има своя фаворит за поста. **Ангела Меркел** залага на боксьора **Виталий Кличко**, а американският посланик и известната ни **Виктория Нюланд** предпочитат на този пост **Арсений Яценюк** – вицеговорител на Радата. Твърди се, че още тогава е разглеждана и кандидатурата на бизнесмена **Петро Порошенко**, който се е опитвал да се договори с всички и да стане президент, нещо, което се случва по-късно. Но за всичко поред.

ЗОРА

На стр. 7

ISSN 1310-8492

(Не)случайни и (не)коалиционни съвпадения

Когато на 7 март тази година президентът на САЩ Джо Байдън отчиташе пред Конгреса своите „*исторически*“ успехи, произнасяйки реч за Състоянието на Съюза, той посочи две заплахи за демокрацията в Америка и света: Владимир Путин и Доналд Тръмп. Наежен като стар пес, събуден от сън, той увери американците, че живеят прекрасно благодарение на неговото управление, без да им обясни къде отидоха обещаните от него нови работни места. Но за помощта за Украйна беше категоричен, че ще продължи, докато Путин бъде прогонен. А пък Тръмп, видите ли, щял да го насърчи да прави каквото си ще с другите страни, включително тези от НАТО и ЕС. Байдън или беше забравил, или не искаше да си спомня, че Тръмп беше произнесъл въпросната заплаха към един европейски лидер, чиято страна не иска да увеличи бюджета си за отбрана до приетите от всички страни членки 2,5% от БВП.

На шоуто на Байдън не присъстваха поканените Юлия Навалная и Олена Зеленска, като втората заяви, че не желае да седне до Навалная заради антиукраинските изказвания в миналото на вече погребания й съпруг Алексей Навални. Точно по това време от Държавния департамент подаде оставка Виктория Нюланд, която през 2014 г. беше разкрила, че САЩ са похарчили 5 млрд. долара „*за демокрацията в Украйна*“, имайки предвид преврата, наречен Киевски майдан. На предупреждението на американския посланик в Украйна, че от ЕС може да реагират негативно, та отговори: „*Fuck European Unity!*“ Което е нещо много попросташко от „*Майната му на ЕС!*“ По ирония на съдбата точно сега в Киев решиха да прекръстят улица „*Пьотр Чайковски*“ на „*Виктория Нюланд*“. Кой ли сокак ще кръстят **на Джо Байдън**? За **Тодор Тагарев** не ни се мисли. Той заслужава на негово име да кръстят **булевард или магистрала**. Защото много го харесват и в Украйна, и на Запад. Само в **България не го оцениха, а му се изсмяха заради ръждясалите 100 БТР 60 ПБ от съветско време, които най-накрая изпрати за Украйна. Трепете, тирани!**

Виктория Нюланд - изпратената на „*заслужен отдих*“.

Един ден след шоуто на Байдън в Конгреса своите „*успехи*“ отчете и премиерът ни в оставка **Николай Денков**. Макар че не изпълни дори обещанието си **да подаде оставка на 6 март**, а я депозира на 5 март само за да ядоса Бойко Борисов и да си изпроси нови ругатни **от него и Делян Пеевски. Сред** „*успехите*“ **на кабинета фигурираха: нарязването на Паметника на Съветската армия, продължаването на съдебната реформа, борбата с корупцията, помощта за Украйна, срещите с Володимир Зеленски,** „*пълноправното*“ **ни приемане по въздух и море в Шенген, както и доближаването ни до Еврозоната. 2/3 Шенген и мижави шансове за Еврозоната - това за хвалба ли е?** За меча на хан Кубрат, който се изгуби в Киев, да не говорим! Нито за изявлението на **Зеленски**, че не е виждал никакъв меч. **Що се отнася до борбата с корупцията, въпреки** „*успехите*“, **отчетени от Денков, от САЩ ни заплашиха с разширяване на списъка** „*Магнитски*“, **включвайки в него още български граждани. Американците не са ли разбрали, че ние наказаните по** „*Магнитски*“ **ги слагаме на първия ред в НС, при задкулисието. Където, както каза Кирил Петков:** „*Всички сме там*“. След такъв „*отчет*“, приличащ на розов роман, остана само да се извърши ротацията и да се „*делнат*“ **министерските и регулаторните постове** според кефа на Борисов и Петков. Продължаването на реформите е **стар рефрен**, който самите инициатори често забравят или го припяват, за **да отклонят вниманието от текущите политически пазарлъци за разпределяне на държавната баница.** В събота и неделя, на **9 и 10 март**, се събраха преговорните екипи на ГЕРБ-СДС и ПП-ДБ, от които първият изцяло дамски, а вторият съставен само от мъже. Те бяха съпредседателите на ПП **Кирил Петков и Асен Василев и на ДБ Христо Иванов и Атанас Атанасов**. Завистниците на „*успехите*“ на кабинета „*Денков*“ веднага прекръстиха преговорната група на ПП-ДБ на „*Двама мъже и половина*“. **Все пак това се преглъща по-лесно, защото един белгийски автор, Ралф Шоелхамер от сайта brusselssignal.eu, цитиран от сайта „Glasove.com“(2.3.2024), оприличи Франция на цирк, управляван от клоуни. А по адрес на назначения от Макрон за премиер Габриел Атал и назначения от Атал за вътрешен министър Стефан Сежурне подхвърли убийственото:** „*Чиято основна квалификация е да е млад и гей*“ **- за Атал, и** „*Чиято основна квалификация е да е млад и бивш съпруг на първия*“ **- за Сежурне.**

На 11 и 12 март президентът Радев трябваше да проведе консултации с парламентарно представените партии, започвайки с ГЕРБ-СДС, ПП-ДБ и ДПС и завършвайки с „*Възраждане*“, БСП и ИТН. След това трябваше да връчи мандат за съставяне на правителство на ГЕРБ, чийто кандидат за премиер е Мария Габриел. Този театър вече сме го гледали **и дори българският изкуствен интелект Bg.gpt. състави един примерен кабинет начело с Мария Габриел, в който за вицепремиер и министър на образованието е номиниран Николай Денков, за министър на външните работи е предложен Христо Иванов, за министър на вътрешните работи е определен Бойко Рашков, за министър на здравеопазването – д-р Симидчиев, а за министър на финансите - Даниел Лорер. Все едно лисица да вържеш да ти пази курника! Оставаше и за министър на отбраната да бъде номиниран о. р. генерал Съби Събев, който то цели дни обикаля из телевизионните студия.** Единствената неизвестна е кога участниците в „*сглобката*“ ще плеснат с ръце и ще се прегърнат „*в името на политическата стабилност, пълноправното влизане в Шенген и Еврозоната*“ и „*запазването на геополитическата ориентация на България*“. **Която ориентираните към Евразия партии поставяли под съмнение. Дори** „*избраната*“ **от ЕНП като кандидат за нов мандат председателка на ЕК Урсула фон дер Лайен изока от Букурещ, че партии като германската** „*Алтернатива за Германия*“, **френската националистическа партия на Марин Льо Пен и българската** „*Възраждане*“ **били заплаха за единството на демократичния свят. И представителите на ГЕРБ ръкопляскаха на тази уйдурма! А партията на Христо Иванов** „*Да, България*“ **на своята Трета национална конференция реши да се присъедини към ЕНП. Сякаш там е Аврамов дом! България се топи, изчезва пред очите ни, но до последния си дъх ще остане евроатлантическа, докато я управляват хората от** „*сглобката*“. Включително и ако НАТО и ЕС се разпаднат след идването на власт в САЩ на Доналд Тръмп. Нашите „*евроатлантици*“ ще останат на своя пост подобно на войника, погребан жив под вулканичната лава и пепел пред портата на Помпей. За когото Марк Твен пише в своята книга „*Глупаци в чужбина*“: „*Войнишкият му дълг не му е позволил да напусне поста си. Ако беше полицай, пак щеше да остане: понеже нямаше да има кой да го сбъди!*“

Засега и **НАТО, и ЕС** си стоят цели-целенички, но **положението на Зеленски не е за завиждане**. Той стигна дотам, че да изпрати за посланик в Лондон уволнения от него за некадърност главнокомандващ на ВСУ Валери Залужни. Един вид награди „*некадърността*“ с дипломатически пост. Но и под командването на новоназначения за главнокомандващ **генерал Сирски** украинската армия отстъпва „*успешно и организирано*“, оправдавайки се с недостатъчната помощ на Запада. **Макрон обещава да изпрати войски и да произвежда френски оръжия на украинска територия**, но докато производството започне, войната ще е завършила с разгром на Украйна. Осъзнавайки тази опасност, **Зеленски отиде при Ердоган** да иска посредничеството му за преговори с Русия. За тях само нашите „*основни*“ **медии твърдят, че щели да се водят според изискванията на Зеленски Русия да напусне окупираните области в Донбас.** Къде видяха корабче в окото на Путин?! Времето, когато Зеленски можеше да поставя условия на Русия, изтече. **Трябваше ли да умрат половин милион украинци и Зеленски да дотегне до смърт на Запада, за да разбере, че ядрена суперсила не може да бъде изнудвана от една напълно зависима и разсипана страна като Украйна. Не! Играта на война приключва и Зеленски трябва да се готви за емиграция на Запад.**

За **НАТО и Украйна** обаче има и други мнения. Представяме ви написаното от американския сенатор **Майк Лий** в „*The American Conservative*“ (9.3.2024) на стр. 10.

ЗОРА

Суверенитетът на държавата и нашето бъдеще

От стр. 1

Абсолютният (по-правилно е да се каже – пълният) суверенитет е достояние на малко държави - тези, които са самодостатъчни за жизнена стопанска дейност, имат силна и дееспособна армия и признат международен авторитет. Другите държави, в една или друга степен, са зависими от външни фактори – икономически, политически, културни, военно-отбранителни и др. п., поради което управляващите ги са принудени по един или друг начин да се съобразяват с тази им зависимост, а следователно – и да работят в условията на малко или повече ограничен суверенитет.

Следва да се отбележи също, че държавите не съществуват в изолация една от друга, интересите им (а понякога и чужда воля) ги карат да си взаимодействат, да се съюзяват, да се договарят в определени сфери на дейност и с оглед на това да отдават част от присъщия им суверенитет. Дали от тези договорености ще се извличат национални ползи или национални вреди, в значителна степен зависи от целите на сключените договори и споразумения, а също така - от волята, стремлението и уменията на носителите на публичната власт.

България заема централно място на Балканския полуостров. Тя е разположена на вечния кръстопът между Изтока и Запада. При това историческите обстоятелства я направиха сравнително малка по територия и население. Вследствие на това неизменно заинтересовани външни сили са се стремели да наложат своето влияние върху нейната политика и до голяма степен са успявали. Сервилни властници и правителства често са ги улеснявали в тези им попълзновения. Като резултат от това през по-голямата част от своята нова история България е с ограничен суверенитет.

Двете национални катастрофи – след Междусъюзническата война през 1913 г. и тази след Първата световна война - допълнително го свиха. Съюзяването на страната с хитлеристка Германия през 1941 г. отне още повече от нашия суверенитет и на практика той се превърна във формален.

След Втората световна война България се оказа в сферата на влияние на Съветския съюз. Тя стана член на военния Варшавски договор, а в последствие – и на Съвета за икономическа взаимопомощ (и двата създадени по инициатива на Москва и изцяло зависими от СССР). И в единия, и в другия случай тя отдаваше от своя суверенитет. **Отделно от това дошлите на власт с политическата претрансформация през 1944 г. български комунисти всячески се стремяха да съгласуват и обвързват управленските си програми и реалните си управленски действия с волята и политиката на** „*големия брат*“, което още повече стесняваше нашия суверенитет.

Резонно е да се приеме, че подчинението на България на СССР и силно ограниченият във връзка с това наш държавен и национален суверенитет ще имат отрицателно влияние върху развитието на страната. **Но това не е така. Обвързването на страната със Съветския съюз и с другите страни от т. нар. социалистически лагер се оказа ползотворно за възхода на българската държава.** Причината е само една, но тя е изключително важна – **съвпадението тогава на нашите национални интереси с интересите и политиката на Съветския съюз. Върховната цел на СССР беше пълното тържество на социализма в целия свят.** С оглед на тази цел Москва стимулираше и подпомагаше стопанското и социалното развитие на социалистическите страни, за да са конкурентни и привлекателни, а и **да служат за пример за останалия свят**. Прословутото **верноподаничество на нашите държавни управленци към ръководствата на съветската страна в този случай беше възнаграждавано с ответно специално благоразположение**, изразяващо се в **предоставяне на суровини, техника, технологии, добри специалисти, военно оборудване и т. н., често на занижени цени, а понякога и безвъзмездно, което доведе до бърз растеж и модернизация на страната и превръщането ѝ в доминираща военна сила на Балканския полуостров.**

Нещо подобно се случваше по това време и в Западна Европа. Разорена от войната, тя изпадна в силна зависимост от САЩ. Държава, която се беше превърнала междувременно във водеща икономическа, политическа и военна сила. Като се възползва от създалата се ситуация, **тя поведе борба за преразпределение на сферите на влияние, измествайки старите колониални държави като Англия, Франция, Германия, Япония и др. от позициите им в Африка и Азия под лозунга за деколонизация, а на практика – колонизирайки ги за себе си със средствата на икономическото си влияние**. В тази посока действаше и **наложената от САЩ долларова система** на разплащане при извършваните покупко-продажби. А извличаните от тези райони печалби допълнително обогатяваха страната.

Но ако САЩ с нови, по-модерни прийоми ограбваха вече доминирания от тях тамошен свят, **към самите страни на Западна Европа политиката им беше доста по-различна.** По това време във Франция, в Италия и в други страни от западната част на континента **бушуваше силно социално недоволство с ясно изразени социалистически тежнения**. Тези пък предпочитания накланяха въпросните страни **към Съветския съюз. За да не допусне това и за да утвърди своята доминация над тях, САЩ бяха принудени да подпомогнат икономическото им възстановяване**. Така се стигна до разработването и задействането на **плана „Маршал“**, по силата на който тези **страни получиха значителни по размерите си капитали, но пък бяха принудени да отдадат част от държавния си суверенитет.**

Американската помощ към страните от Западна Европа и към Япония продължи, докато съществуваше социалистическия лагер, с който САЩ и свързаните страни бяха принудени да се съревновават.

Събитията от 1989 г. и последиците от тях коренно промениха голяма част от света. Съветският съюз престана да съществува, световната социалистическа система се саморазпусна. САЩ на практика се превърнаха в страна без реален конкурент. Светът за няколко десетилетия **стана еднополюсен**. В отсъствието на конкурент за политическо влияние Америка се почувства с развързани ръце за пълен обрат в провежданата политика към останалия свят. **Вече не беше необходимо съдействие за икономическото развитие на обвързваните с нея страни. Стана възможно и от тях да се извличат печалби, което и стана основополагаща стратегия на вживялата се в ролята на всевластен господар на света държава.**

След 1989 г. **и България попадна в сферата на влияние на САЩ**. В новата обстановка и при променената политика тя се оказа лесна плячка за американските интереси. Но за пълното ѝ овладяване беше необходимо **постепенното ѝ лишаване от суверенитет. На практика това се извърши на два етапа. Първият** може да бъде характеризиран като етап на **контролирания суверенитет, вторият - като етап на изцяло овладяната държава, в който етап се намираме сега**. Доказателство за него са последните **промени в конституцията, една от които допуска участието на чужденци** (под претекст, че са с двойно гражданство) във висшите ешелони на законодателната и изпълнителната власт. **Ясно е за кого е предприета тази промяна!**

Заличаването на българския суверенитет започна още в началото на деветдесетте години на миналия век. България трябваше да бъде напълно овладяна и лишена от бъдещи възможности да се отскубне от мангемето на неоколонализма. За целта беше необходимо **икономически да бъде срината, културно – претрансформирана, военно – обезсилена, населението ѝ - стресирано, обезверено, опростачено, като същевременно се изтрие и хвърли в забрава националната му история и памет**. Ключът за това, както вече беше споменато, минаваше **през отнемането на държавния, обезсилването на национални и превръщането в пародия на народния суверенитет**. На практика посегателство върху суверенитета, неговото ограничаване и заличаване са всички действия, целящи отслабването да държавата и държавността .Това означава, че пряко отношение към отслабването на българския суверенитет имат **всички действия, свързани с подмяната на доказали се стопански ръководители с хора със съмнителна квалификация и организационни способности, целенасоченото фалиране на държавни, кооперативни, ведомствени, общински и други предприятия, криминалната приватизация на останалите, чистката с последващо разграждане на силовите структури, намаляването на численността на българската войска, съпроводено с уничтожаването на най-модерното ѝ въоръжение, бабуването от външни сили при създаването на политическите партии в страната, установяването на повсеместен контрол върху средствата за масова информация, намесата в дейността на учебните и на културните институции и т. н.**

1990 г. Желю Желев се кланя робски на Ричард Ран, същия, който написа проекта за пазарна икономика в България, по този проект живеем и днес....

През 1990 г. Желю Желев амнистира Сабри Мехмет Али, терориста, участвал в атентата на гара Буново, по-късно Сабри Мехмет става областен координатор на ДПС.

Специално място в подриването на материалната база на българския суверенитет имаше **посегателството върху фундамента на всяка икономика – енергетиката**. С увещания, заплахи и откровени лъжи **беше наложено закриването на 4 блока на АЕЦ „Козлодуй“, а впоследствие не беше допуснато дострояването на АЕЦ „Белене“**. По същия начин не беше позволено изграждането на **петролопровода Бургас - Александруполис**, зачеркнат беше и изключително изгодния за България газопровод, наречен **Южен поток**.

Обезсилването на българската енергетика, което и сега продължава, е както стратегия за удар върху нашия суверенитет, така и видим знак за неговата ограниченост. Държавна власт, която защитава националните интереси и има свободата за самостоятелни решения, никога не би позволила това.

От 2007 г. България е член на НАТО, а от петнадесетина години – и член на Европейския съюз. И двете организации – едната военна, а другата политико-икономическа, също отнемат от националния ни суверенитет. Презумцията от участието ни в тях е загубата на суверенитет да се компенсира с отбранителни и стопански ползи. **Такива ползи други страни, близки по територия и население на България, извличат. Ала България – не.**

На стр. 4

СУВЕРЕНИТЕТЪТ НА ДЪРЖАВАТА...

От стр. 3

Нейната военна тежест на Балканите сега е в пъти по-малка от тази преди членството й в Алианса, а **скромните средства, които получава по различните програми на Евросъюза, са нищо в сравнение с това, което й беше отнето**. Касае се за много предприятия, които фалираха заради западната конкуренция, изтичането на повече от два милиона млади, образовани, много от тях и висококвалифицирани специалисти, ограничаването на местното производство чрез всевъзможни *„препоръки“*, забрани и често – безумни изисквания.

Загубата на суверенитет е първопричината за чудовищното изоставане на България в сравнение с другите европейски държави по степен на икономическо развитие и по жизнен стандарт.

Успешното функциониране на държавата е друг същностен елемент на суверенитета. Че управлението на България не е безкритично, е явно за всички ни. За добро и ползотворно управление на първо място е необходимо то да е в ръцете на хора с поглед към бъдещето, т. е. - **на държавници и визионери с богат професионален, обществен и управленчески опит, да са честни и принципни. И не по-малко важното – да следват и отстояват народните, а не своите и на чужди държави интереси**. С други думи – да обичат страната, нейните хора, **да са родолюбци**. За никого не е тайна, че **сегашните ни управници не са от тази категория**. И няма как да бъдат, защото у нас не действа естественият подбор на управленски кадри. Външните интереси залагат не на знаещите, можещите и отдадените на Отечеството си, а на **послушните, като не рядко изборът пада и върху такива със спорно минало и всякакви зависимости, за да бъдат лесно контролирани и всякога готови да изпълняват волята на стоящите зад тях**.

Суверенитетът на държавата е непосредствено свързан с правната и с обществената среда. Законите и тяхното прилагане са фундаментът, върху който се градят и функционират обществените отношения. **А у нас както законодателството, така и правоприлагането далече не са идеални.** Нерядко се приемат лобистки закони и решения, в не малка част от случаите - и такива под външен диктат или външни внушения От друга страна, правоприлагащите органи – съд и прокуратура, не рядко работят избирателно, **защото някои от магистратите са политически обвързани, а понякога – и подкупни.**

Адекватната законова среда и повсеместното господство на правото са безусловно изискване за икономически и социален просперитет. **Но тук загубата на суверенитет донесе още една пробойна – повсеместната практика за корупция.**

Известно е, че **тя у нас е на недопустимо високо ниво**. Лошото е, че вече и обществената нагласа за борба срещу нея е повече пожелателна. Достатъчно е за илюстрация да си припомним, че според едно проучване **сред студентската младеж цели 80 процента от анкетираните били заявили, че не биха имали нищо против да се сдобият с материални блага с противозаконни и обществено осъдими средства.**

Периодично, почти без изключение, всяка нова власт в страната публично се кълне, че ще бори корупцията. Някои от партиите с лозунги за борба срещу това явление успяха и да се доберат до нея. **Но реални действия срещу корупцията никога не се предприемат. Защото самата власт е втъкана в корупционните схеми. И това няма изключение.**

Въпросът е: въобще възможна ли е у нас ефективна борба срещу корупцията?

Отговорът е – по-скоро не!

Корупцията е същностна черта на неоколинализма. В ранните години и столетия колонизирането ставаше с военна сила. Сега такава не е необходима. **Използването на т. нар. мека сила - корумпиране и подкупване на управляващите елити, изтласкването по върховете на властта на зависими хора (със сведения за престъпна дейност, сексуално извратени, морално уязвими и др. п.) е къде-къде по-евтино, а и не по-малко резултатно. По правило това се съчетава с префинена пропаганда, повсеместна манипулация и непрекъснато всяване на несигурност и страх сред населението. И всичко това доказано сработва!**

Толерирането на *„наши хора“*, и купуването на съвести не е ли корупция? Не е ли корупция създаването и финансирането на т. нар. аналитични центрове, институти и всевъзможни подобни на тях, всъщност – неолиберални пропагандни звена? **Не е ли корупция раздаването на пари на журналисти, издатели, всевъзможни НПО-та? Не е ли корупция селектирането и след това възнаграждаване с почетни звания, отличия, литературни и всякакви други награди на приелите послушно да разпространяват и надеждно да утвърждават т. нар. евроатлантически ценности, да популяризират и налагат еднопосочно, по всички наши и световни събития, на гледната точка на вербовчиците им? Разбира се, че е корупция!** Нещо повече - така се създава повсеместна корупционна среда , а и разбиране за всепозволеност, стига да си на *„правилната“* страна.

Излиза, че **с корупцията успешно и не така явно се удря върху суверенитета на държавата**, а веднъж вече уязвен или отнет, той става широко поле за още по-голяма корупция.

Изводът се налага от само себе си – **борбата с корупцията е възможна единствено и само заедно с борбата за държавен, национален и народен суверенитет.**

Най-легитимният начин да си върнем суверенитета на България са изборите. Но начинът, по който те се провеждат, извращенията и манипулациите, които ги съпровождат, а и стопански дейци **дават малка надежда за промяната, която ни е необходима. Не случайно повече от половината от гражданите на страната с право на глас отказват да участват в тях.**

И въпреки това този път не трябва да се игнорира. Има политически организации, които публично се обявяват, че са радетели за суверенна България. Дали са искрени и имат намерение действително да го направят, ние не знаем Но можем да искаме от тях да покажат с делата си, че държат на обещанията си и тогава да ги подкрепим.

И друго – **преломното време, в което живеем, и съзрелите критични за страната ни дадености най-вероятно ще доведат до появата и налагането на нови политически формирования, патриотични по самата си същност, които ще заслужават да им се доверим. Но такива организации от само себе си няма да възникнат. Те очакват своите възрожденски мислители и водачи из средата на немалкото честни и национално отговорни интелектуалци, стопански и други дейци, които по понятни причини засега са се въздържали да влизат в политиката. А ако го направят и успеят, ще станат новите герои на страната**

Тук ми се ще да изкажа едно съображение. У нас стана модерно да се говори, че само млади и нови хора са способни да поведат България към просперитет. **И колко млади, и колко нови до сега се изредиха във власта, а резултатът – никакъв!**

Безспорно младите хора носят в себе си повече енергия, потенциално са по-амбициозни, имат предимство и в това, че не са обременени с тежнения-та на миналото и следователно, по-малко са склонни да следват инерцията. **Но пък им липсва опитът. А нашата поговорка да не питаме старо, а патило, извлечена от мъдростта на преживяното през вековете, ни учи да търсим правилните решения в съвет с натрупаните житейски познания.**

А възрастта, в релацията със знанията, е условна - познати са ни възрастни с детски ум, а и млади, рано съзрели и помъдрели.

По отношение на избора ни на кого да се доверим и кого да овластим, решаващо би трябвало да бъде житейското им минало и поведение – личен живот, обществена дейност, професионална и трудова практика. **И тук е мястото да се каже, че и из средите на вече участвалите в управлението има такива, които си заслужава отново да овластим, стига да са се доказали като успешни професионалисти и родолюбци.**

Има една стародавна **елинска притча**, която ни учи на кои можем да се доверим в управлението. В нея се разказва за приятели от ученическите години, които, вече на прилична възраст, се срещнали отново и както става обикновено, се заговорили за този и онзи и кой какъв е, какво е постигнал, в какво не е успял. За един споделили, че е добър човек, за друг – че е ненавиждан, за трети – че се проваля с каквато и работа да се захване и т. н. Така от човек на човек, та станало дума и за такъв, за когото никой от присъстващите не се наел да каже ни добро, ни лошо. Настъпило мълчание, докато накрая един от присъстващите не обобщил: *„Не можем да кажем нищо за него, защото не му се случи да има власт“*.

Изводът е достатъчно ясен – **властта е феномен, който едни възгордява, други покварява. Ала има и такива, които устояват на съблазните и с делата си показват, че са свестни хора и че успешно се справят с отговорностите си. Такива заслужават да им се доверим независимо от възрастта им!**

Общественият натиск върху правителството и парламента са друго средство да се влияе за суверенни решения на управляващите в интерес на държавата и обществото. Сегашното правителство е пословично нечувствително за обществените тежнения и настроения. Подобно поведение е рядко изключение, и то не само за България. Това си има своето обяснение. Това управление е поставено от външни сили, по точно – от *„Посолството“*, и е твърдо убедено, че докато им служи, няма сила, която да го свали от власт. Тази увереност обаче идва от обстоятелството, че нашият натиск е слабоват. Ако той ескалира, ако стане масов, непрестанен и решителен, няма как да не даде позитивен резултат. Дотогава, докато се създадат условия да бъде изхвърлено извън властта. Защото за кардинална промяна то е негодно. **И да въздигнем на негово място родолюбци с опит, знания и визия за успешна България.**

Бабет отива на война

Милена ВЪРБАНОВА

Много се смях на **хвалипръцковщината на Макрон**, че НАТО *„обмисляло“* изпращането на сухопътни войски (френски?) **в помощ на Украйна**, за да *„не позволи на Русия“* да спечели войната. Мнозина сатирици изпробваха остротата на перото си по повод това изявление на мъжлето на баба Брижит. А в моя, склонен към паралели ум, **веднага просветна споменът за старата френска комедия** *„Бабет отива на война“* **с Брижит Бардо** в главната роля.

Отдавна, в няколко статии, съм писала, че за много дърти бабки се женят прикритите *„мъже с меки китки“*. **Това, казват, е взаимноизгодна сделка. Възрастната жена не досажда на младия гей с ревност и натяквания, не му стоварва ревящо бебе в ръцете, оставя го да се забавлява на воля с другарчетата от делфийското влакче и го дундурка като грижовна майчица. За нея пък остава фалшивият имидж, че нощем се гощава с агнешко, което предизвиква бясна завист у приятелките й.**

Някои наричат репчането на Макрон *„поведение на галски петел“*. Не, няма нищо *„галско“ и „петльовско“* в този **джендър с войнствен орлов нос**. Той **не е воин, а филистер, племенник на Жак Атали и директен аватар на Ротшилд**. **Неговата роля е да срине напълно някогашната държава на галите.** Ротшилдовци му подават репликите, за да изпробват почвата. А кокошинето, пляскането с криле и дръзките пози са обичайната мимикрия на законспирираните хомосексуалисти.

Руски партизани водят пленени французи от Великата армия на Наполеон. Илюстрация Д. А. Шмаринов

Нелепо е Макрон да бъде сравняван с Наполеон - въпреки римата на имената. Все едно да сравняваме болонка с лъв. Общото между Макрон и Бонапарт се крие само в това, **че сегашният френски президент произлиза от средите, които през 1812 г. финансираха похода на Великата армия срещу Руската империя**. *„Великата армия“*, събрала войнство от цяла Европа, се превърна в шайка дрипави зомбита, а завоевателните амбиции на Наполеон доведоха до катастрофа и него, и Франция. **Но банкерите не загубиха своята война. Защото, както много пъти съм писала, тяхната цел е не толкова завоюване на нови територии и победи на бойното поле, колкото унищожението на човешки животи. Животи на хора от бялата раса - славянски и европейски.**

Днес обаче нито Ротшилдовци, нито останалите представители на дълбоката държава могат да съберат чрез своите лакеи - **държавни лидери, армия, която да настъпи срещу Русия.** Войниците от натовските войски ще се разбягат веднага, щом бъдат хвърлени срещу Северния исполин. Държавите проксита просто нямат военния ресурс и обществения консенсус за настъпление срещу Русия. Никой вече не иска да вади кестените от огъня заради чичко Ротшилд. Но това не е особено добра новина. **Защото рептилиите ще преминат към последния си аргумент - ядрен конфликт.**

Защо самите те не се страхуват от подобна стъпка? Защото леговищата им са на 70 - 100 км под земната повърхност. Ако успеят да се доберат до тях, разбира се.

А Бабет-Макрон ще ме убеди, че иска да воюва с Русия, когато сам той, подмишка с Бабет-Брижит, поеме с оръжие към Москва.

Ех, Витошка

Както вече вероятно съм втръснал на всички да го повтарям, едната ми половина е от най-големия изцяло християнски град в Сирия – **Махарде**. И когато казвам *„изцяло“*, наистина е така, **там не е позволено на мюсюлмани да притежават имот**. Поради тази причина изядохме най-много ракети от господата *„бунтовници и борци за демокрация“* в сравнение от всички градове наоколо през войната.

Дахер Фарид ДАХЕР,
зам.-председател на
Асоциацията на сирийците
в България

Но нека ви кажа защо е така. Около нас са възможно **най-радикалните селца и градчета в Сирия**, най-близкият голям град **Хама** бе средище на **Мюсюлмански братя преди Хафез Асад да ги срине** през 1982 г.

И тъй като нашият град е християнски, там момичетата не се забраждат и ходят свободно с поли и шорти. Което пък често водеше до сериозни проблеми, тъй като докарваше от съседния салафитски град Халфая мъже с изплезени езици на мотори (в района всеки основно се движи с мотор), които плакнеха очи и закачаха тези момичета, докато техните там си седяха забрадени и не излизаха от домовете си. А това довеждаше до големи свади и боеве в центъра на града, защото **ядосани младежи от Махарде веднага скачаха на бой**. Което доведе до нуждата от сериозно присъствие на полиция, по-точно военни, в града, властите се намесиха тогава доста твърдо в наша полза имено защото познаваха ситуацията, манталитета и вероятността да избухне конфликт. Това е много преди да почне войната и Арабската пролет.

И ако някой *„сириец опозиционер“* каже, че не е вярно това, **лично ще му бия два шамара.**

Тук говорим за по-консервативни, много залупени села и градчета, а не за по-светските такива. И когато започнаха да влизат бежанци в Европа, първата ми мисъл бе точна тази. И много пъти съм го споменавал. Тези случките на *„Витошка“* първо със *„сирийските“* кюрди, а после и реакцията с пакистанските студенти **никак не ме изненадват.**

Затова **нека българските политици се замислят за следните точки, преди да свалят гащи пред Австрия или Брюксел и се продадат за някое друго евро:**

1) България е само 6 милиона с все по-стопяващо се население. Не сме 60+ или 80+ милиона, както са Франция или Германия, дори не сме 10-15. **Дори малки количества бежанци могат да доведат до сериозно влияние в бъдеще**.

2) По-голямата част от бежанците **са мъже**, което ще доведе до голям полов дисбаланс и съответно напрежение.

3) В България **няма такава икономика, работни места, които да предложи на тези бежанци**, а финансовата им несигурност отново може да доведе до изолация, гетоизация и съответно до криминални прояви.

Най-големият изцяло християнски град в Сирия – Махарде

4) Повечето **не искат да останат тук**, а се задържат против волята им. Те искат да идат в Западна Европа. Да се има предвид, че **голяма част от мигрантите знаят на основно ниво английски или френски, португалски** в зависимост от това чия бивша колония е била родината им в миналото. Българският е съвсем чужд и труден за тях, ще е много трудно да го научат и да се интегрират .

5) Ние **не сме в Централна Европа, ние сме първи фронт, централен вход**, през който повечето мигранти влизат в ЕС, а с това може много страни да злоупотребят, ползвайки всякакви **Дъблински споразумения или** *„схеми Руанда“*.

И тук не говоря за хора, които имат желанието наистина да работят честно и да живеят със семейства, следвайки закони, и да се стараят да се интегрират. А за по-голямата част, които **извират от бедни, консервативни краища, с чужди разбирания и култури**. Това са сериозни предизвикателства и сериозни проблеми, които винаги възникват, а нашият профил като страна е много по-различен от тези на Австрия или Нидерландия примерно. **И ние нямаме колониална вина или компании, които са крали милиарди от ресурси на чужди държави.**

И ако политиците наистина смъкнат гащи пред Брюксел за 30 гроша, то освен да извадим камшици и да им нашарим задниците където ги сварим - оттук до Брюксел, друго не заслужават.“

Третият, най-светият

На 15 март се представи **Неговото светейшество Патриарх Неофит – духовният водач на българския народ,** третият водител след възстановяването на патриаршеското достойнство на Българската православна църква. Третият и най-светият от неговите предшестващи светители, макар че едва ли някой се съмнява в тяхното достойнство. Но нашата болка от голямата и най-скорошна загуба ни кара да го поставим на мястото, което чувстваме, че сега сме отредили в сърцата си за него.

Ще го запомним с неговата благост, благочестие, скромност и принципност, с големите му заслуги в смутните и следсмутни години на изпитание на Българската православна църква. Неговото упование в Бога, който е Пътят и Истината и Животът, му даваше просветлението, ност да гледа в бъдещето и да следва неотстъпно посоката на вечния ориентир Христос. Христос Вседържителят, който е Вечността, Пътят и Отговорът на всички въпроси, които човешкият ум не може да реши.

В трудните времена, които се задават за света, държавата и народа ни, няма да ни бъде лесно без достойнствата, с които бе надарен пастир като **блаженопочившия дядо Неофит, Патриарх Български и Софийски митрополит.**

Дай Бог друг като него да заеме високия трон на духа на народа ни, за да продължи и да изпълни неговият повик: *„Българската църква и българският народ да бъдат спасени от протестантизъм, масонство и ка-*

което осветяваше делата му в непрогледния понякога за нас, миряните, път на правдата и мъдростта. Попълзновенията на Лукавия в организирането на Критския т. нар. *„събор“* бяха разгадани и осуетени от него с такт, предвидливост и твърдост, защото **Бог му бе дал пастирската отговор-***толицизъм и всякакви други антинародни и антицърковни деяния и лъжедемократии.“*

Божия воля бе да Го прибере в Своите селения тъкмо сега, може би **за да усили Бог нашата вяра, че народът ни ще има надежден застъпник за своето бъдеще, че слугите на козните сатанински** *„ще се разнесат както дим, както дим се разнася, както се топи восък от огън“.* И Бог ще простре крепката си десница над **непомраченото утре на нашите деца** и ще даде на народа ни **мир, смирение и пребъдност.**

Поклон пред паметта на патриарх Неофит Български и вечна му памет!

Според блаженопочившия Патриарх Неофит, глава на Българската православна църква, лидерът от Новозаветното време трябва да приема своя пост като възложено му от Бога служение на ближните. Да бъде човек, който се грижи не само за своето добруване, а за благоденствието на онези, грижата за които му е възложена. Човек, който винаги трябва да бъде на разположение, готов да послужи.

„Ето такъв трябва да бъде истинският лидер - отдал напълно себе си на волята Божия и на грижата за поверените му от Него хора. При това не по принуда, а доброволно. Приелият служението на лидер свободно избира да пренебрегва своите желания, удобство, спокойствие не поради страх, а от любов към Този, Който го е издигнал на този пост, и към онези, над които е поставен. Тогава и поверените му души ще го слушат, ще го уважават и следват не поради страх и принуда, а водени от доверие, искрено уважение и любов", каза патриарх Неофит.“

***

„Бог поставя някого за лидер не за да задоволява той личните си амбиции и цели, а за да послужи за благото на онези, над които е поставен. Издига го не за да господарува над тях, а за да им бъде слуга и раб.“

***

"Липсата на смирение у един лидер, липсата на достатъчно вътрешна сила, за да преодолее себичните си желания, своя егоизъм, гордост, егоцентризъм, тщеславие, са непреодолима пречка той да прояви истинска загриженост за поверените му души и да долавя техните нужди и потребности".

Духовно послание на Кирил, Патриарх Московски и на цяла Русия

Ваши Високопреосвещенства, възлюбени в Господа събратя архипастири!

От името на Руската православна църква Ви поднасям дълбоки и искрени съболезнования във връзка с кончината на Негово Светейшество Българския патриарх Неофит.

С своето лично благочестие и вярност към Христовата Църква, с молитва и многогодишни ревностни трудове в духовното лозе на българското православие починалият светител придобива за себе си наистина добро име и добра слава (Притчи 22:1).

За нас е скъпо, че значителна част от живота му е свързана с Московската духовна академия, където ясно са се разкрили неговите богословски и музикални дарования. След избирането му на патриаршеския престол блаженопочиващият многократно посещаваше пределите на Руската църква, чиито верни чеда са проникнати с искрена любов и уважение към него. В хода на неговата предстоятелска визита в Москва през 2013 г. той освети основополагащия камък в строежа на храма в чест на забележителния син на българския народ св. Киприан, митрополит Киевски, Московски и на цяла Русия. При активното участие на Негово Светейшество беше осъществено прославянето на Богучарския светител св. Серафим (Соболев) от нашите Църкви.

За мен ще остане паметно доброто братско общуване с със Светейшия патриарх Неофит, чийто светъл образ завинаги ще се съхрани в моето сърце.

Милостивият Господ да упокои душата на верния Свой раб в селенията на праведните, където няма нито болка, ни печал, ни въздихание, но живот безкраен.

Вечна и блажена памет на новопочиналия патриарх Неофит!

Вечна и блажена да бъде паметта на новопредставения Патриарх Неофит!

На стр. 1

Неосветените дворове на украинската правда и неправда

Разговор на анализатора Ростислав Ишченко с историка Олег Назаров

Ростислав Ишченко

Олег Назаров

Стратегията на двата стола

Олег Назаров:

- Как Виктор Янукович, след като стана президент на Украйна, изграждаше отношенията с Русия и Запада? Той имаше ли някаква стратегия?

Ростислав Ишченко:

- Това може да се разбере от заявленията на Янукович и неговото обкръжение. Съгласно Харковските споразумения от 2010 г., подписани от Янукович и президента на Русия Дмитрий Медведев, цената на руския газ за Украйна постепенно трябваше да започне да се повишава. По тази причина Янукович и ръководената от него «Партия на регионите» започнаха доста да се изнервят. Тогава Русия предложи на Украйна да влезе в Митническия съюз, което фактически би й позволило да получава газа по цени на вътрешния руски пазар (плюс да плаща само стойността на доставките). Янукович не се съгласи. Стремейки се да накара Русия да стане по- отстъпчива, той активизира европейското направление. Привържениците му казваха, че Русия не е центърът на вселената и че и Западът може да отпусне кредити. Западът подкласждаше тези настроения.

- Преди Евромайдана обаче беше историята със споразумението за асоциране на Украйна към Евросъюза. Какви цели преследваше Янукович, когато започна преговори ЕС за подписването му?

- Споразумението за присъединяване заедно с всички протоколи към него представлява куп хартия около метър и половина височина. Решавайки да го подпишат, Янукович и приближените му дори не го бяха прочели. До най-последния момент то не беше преведено нито на украински, нито на руски. А повечето тогавашни украински министри нито можеха да четат, нито да пишат на английски. Интересуваше ги само фактът на подписването му, защото искаха да «продадат» на украинския избирател това споразумение като начало на влизането в ЕС. И много дълго Янукович и неговите приближени трябваше да бъдат убеждавани, че това ще нанесе голяма вреда не само на Украйна, но и техните лични икономически интереси.

- Може би, подписвайки споразумението за присъединяване, те въобще не са имали намерение да го спазват?

- Не, нямаха намерение. Така разправяше и министър-председателят на Украйна Николай Азаров. Едва след като в Русия преведоха споразумението на руски и почти принудиха украинската страна да го прочете, Янукович, приближените му и украинските олигарси разбраха, че ще трябва да го спазват. И че в резултат ще понесат огромни загуби. От милиардери олигарсите щяха да се превърнат в най-обикновени „полубедни“ милионери. За страната им не ги беше грижа, но заплахата за собствения им бизнес ги разтревожи сериозно. Сложните геополитически комбинации не бяха за техните глави. За сметка на това те напълно логично решиха да получат компенсации от ЕС, разбирайки, че Западът ще заплати на Киев 15-20 млрд. евро, за да премине Украйна към европейските стандарти. Янукович и приближените му разчитаха да получат тези пари от Европа. Освен това наближаваха президентските избори през 2015 г. и те трябваше да бъдат посрещнати с добри резултати, за да гласуват хората за Янукович. При това се налагаше сериозно отдалечаване от прозападния кандидат, така че да не се повтори майданът от 2004 г. Ако не беше станал Евромайданът, мисля, че Янукович би изтъргувал тези 15 млрд. евро от ЕС. Европа просто нямаше накъде да мърда. Иначе би загубила Украйна от Русия.

- Какво не предвиди Янукович в сметките си?

- През 2013 г. конфликтът между Запада и Русия вече беше такъв, че Украйна не можеше да балансира между тях и да провежда своята многовекторна политика. Още през 2004 г. Западът показа на Леонид Кучма, че няма намерение се съобразява със заявленията на Украйна за нейните национални интереси. По-късно и Русия започна да притиска Украйна. Когато в началото на 2013 г. Киев заяви, че на Украйна не й трябва Митнически съюз, на руско-украинската граница се образуваха колони от тирове. На Янукович беше показано как ще работи митническият контрол, в случай че Украйна подпише споразумението за присъединяване.

В рамките на това споразумение Киев трябваше да сключи споразумение за свободна търговия с ЕС. От гледна точка на Украйна всичко беше прекрасно. А от гледна точка на Русия - не. Европейските стоки щяха да получат «черна дупка» на руския пазар. По това време в СНГ действаше споразумение за зона за свободна търговия, което важеше и за украинските стоки. Митата, които Русия беше договорила със Запада в рамките на Световната търговска организация, бяха 2-3 пъти по-високи от тези, които Украйна беше договорила със Запада. Така европейските стоки, сменяйки етикетите с украински, щяха да се окажат на руския пазар. Също както навремето в Русия се бяха появили «белоруски» скариди. Това би ударило по интересите на руските производители, което обаче не интересуваше Янукович и членовете на неговата партия. Те бяха сигурни, че и занапред ще може да седят на два стола. Смятаха, че след като всички имат нужда от Украйна, то да бъдат добри й плащат за това.

Стремейки се да накара Русия да стане по- отстъпчива, Виктор Янукович активизира европейското направление.

Неочакван ход

- Защо на 21 ноември 2013 г. Янукович отложи подписването на споразумението за присъединяване?

- Той направи ход, който беше напълно в духа на украинското ръководство и дипломация. Желаейки да окаже натиск на ЕС и знаейки, че Русия рязко ще се противопостави на подписването на това споразумение с ЕС, Янукович пристигна в Москва, където заяви, че Европа го притиска. След което помоли за финансова помощ. По неговите сметки излизаше, че за да стигне до президентските избори и да бъде преизбран, му трябваше кредит от 15 млрд. долара. Русия се съгласи да ги отпусне и начаса преведе 3 от тези 15 млрд. И още 15 млрд. Москва обеща да вложи в ключови отрасли на украинската икономика.

При това Янукович, който внезапно отложи подписването на споразумението за присъединяване, за да изтиска от ЕС 15-20 милиарда евро за финансиране на преминаването на икономиката му към евростандартите, обърка всички карти на своите противници. Те готвеха майдан, като планираха да го проведат по време на президентските избори през 2015 г. Шефът на администрацията на Янукович Сергей Льовочкин, отдавна работещ за САЩ, трябваше да координира отвътре подготовката на майдана, по време на който трябваше да предаде Янукович. Но в крайна сметка му се наложи да форсира сценария по смяната на властта.

- С каква цел беше подготвян майданът?

- Янукович и екипът му бяха неприемливи за Запада – и то не защото бяха «проруски». Те бяха проевропейски. Същевременно «Партията на регионите» беше най-проблемна за Запада, понеже се опитваше да отстоява интересите на националните производители. Наистина регионалните бизнесмени разбираха перспективите за своя бизнес доста извратено – горе-долу както и повечето руски олигарси - стремяха се да се напечелят у дома, да изнесат парите си на Запад и да се преселят там. Затова те искаха да са в добри отношения със Запада, защото там живееха семействата им.

Но Западът изхождаше от това, че скоро след като подписа през ноември 2013 г. споразумението за присъединяване към ЕС, Янукович се превърна в «куцото пате». (От английски - в политиката „куцо пате“ - отиващ си политик. Смята се, че отиващият си политик има по-малко влияние поради ограниченото му време на поста.) Само след година ще стане ясно, че споразумението е донесло на украинците поредното обедняване. И Янукович няма шансове да бъде преизбран. Западът искаше Янукович да поеме всичките негативи, свързани с последствията от подписването на споразумението за присъединяване, и да се оттегли, като предаде властта на прозападен политик. Но американците и европейците не бяха сигурни, че «Партията на регионите» ще сдаде властта просто така, а няма да фалшифицира резултатите от изборите. Затова като резервен вариант се предвиждаше пореден майдан.

- Що за събития бяха тези в Киев 2013-2014 г. - стихийна вълна на недоволство, планиран преврат или борба на олигархични кланове?

- Започнаха като борба на олигархични кланове. Провокацията, предизвикала стичането на хора в центъра на Киев, бе организирана от шефа на администрацията Льовочкин. Той и партньорът му по бизнес Дмитрий Фирташ за разлика от другите представители на украинския олигархат разбираха, че след подписването на споразумението с Евросъюза Украйна ще се превърне в колония на ЕС. Те предварително бяха преструктурирали своя бизнес така, че да спечелят от това. Кланът Льовочкин - Фирташ категорично не устройваше хода на Янукович с отлагането на подписването на споразумението.

На стр. 8

Неосветените дворове на Украинската правда и неправда

От стр. 7

Те биха загубили политическа тежест и щяха да се разделят със своите финансово-икономически активи. Затова решиха да сплашат Янукович. Те знаеха, че след «оранжевата революция» от 2004 г. лично той и «Партията на регионите» се страхуват като от огън от повтаряне на тези събития. Льовочкин и Фирташ решиха да сплашат Янукович с нов майдан, за да свалят министър-председателя, да променят състава на правителството и незабавно да бъде подписано споразумението за присъединяване. Но не бяха планирали пълноценен държавен преврат.

В този смисъл събитита в Киев в края на ноември 2013-а още не бяха майдан в приетия в Украйна смисъл. Тогава с жена ми се прибирахме в Киев от почивка. На майдан „Незалежности“ (площад „Независимост“) хората не бяха повече от обикновеното. През 2004 г. целият град беше в оранжево.

Този път, след като постояха една седмица, хората започнаха да се разотиват. И тогава Льовочкин направи провокацията с побоя над студентите. А всъщност едни яки мъжаги провокираха сблъсъка с «Беркут». В медиите започнаха да раздуват темата с «побоя над студентите», а на Михайловския площад Льовочкин започна да събира бойни групи и психически неуравновесени клакьори. Събраха се 2-3 хиляди души. На 1 декември имаше митинг на площад „Независимост“. Участниците в него не само бяха допуснати, но и им позволиха за окупират сградата на държавната администрация и Киевския градски съвет.

- Кой позволи да я окупират?

- Сградата на Киевската градска администрация бе предадена от нейния председател Александър Попов, който беше от клана на Льовочкин. В нея беше пълно с милиция и бойци от спецподразделението на МВР «Беркут». Те получиха команда да излязат. И тъй като бяха влезли в сградата от другата страна, нямаше никакви сблъсъци. Така бойните групи получиха база в сградата на самия майдан „Независимост“. На бойните групи им дадоха възможност да се укрепят там, да си създадат щабове. През всичкото това време внушаваха на Янукович, че протестиращите са обкръжени от всички страни, че ще постоят на майдан „Независимост“ и ще си тръгнат. Това беше началният, олигархическият период на Евромайдана, когато събитията бяха под контрола на Льовочкин и присъединилите се към него юшченковски олигарси.

Намесата на Запада

- Защо украинската власт действаше така меко и нерешително по отношение на агресивните протестиращи?

- Украинската власт се страхуваше, че ако ги разгони, Европа ще се отвърне от нея и тогава ще трябва да ходи „да подлага ръка“ в Русия. Янукович искаше да запази възможността да провежда многовекторна политика.

- Можеше ли Янукович да потуши протестите?

- Можеше да направи това лесно и безкръвно. Майданът можеше да бъде разгонен за половин час, като арестуват активистите. Ситуацията обаче се промени след намесата на европейците, които се опасяваха, че майданът ще бъде разгонен. А когато бесните на Янукович лидери на ЕС разбраха, че той няма намерение да направи това, то около 7 декември започнаха активно да поддържат и финансират главатарите на майдана. Европейските лидери почнаха да правят изявления за правата на народа на мирен протест, да предупреждават Янукович да не прилага насилие. А зад гърба на европейците стояха американците, които гледаха какво ще стане по-нататък.

Одеса, 2 май 2014 г.

След Нова година «Партията на регионите» премина в настъпление, като предложи на Върховната рада да приеме закони, определящи правилата за провеждане на протестни акци, и по-строги наказания за организиране на масови безредици, блокиране и окупиране на сгради. Участниците в протестните акции нямаха право да носят ножове, щитове, шлемове и т. н. На 16 януари 2014 г. законите, наречени от опозицията «драконовски», бяха приети. И тогава на площад „Независимост“ се появи помощник-държавният секретар на САЩ по въпросите на Европа и Евразия Виктория Нюланд. Тя се срещна с Янукович, след което Върховната рада проведе заседание, на което с болшинството гласове анулира 9 от 12-те «закона от 16 януари». Но силоваците останаха на подчинение на Янукович, докато той не издаде заповед да напуснат Киев.

- Защо издаде такава заповед?

- На 20 февруари от изстрелите на неизвестни снайперисти на площад „Независимост“ загинаха между 70 и 100 души. На 21 февруари при посредничеството на министрите на външните работи на Германия, Франция и Полша между Янукович и лидерите на майдана Виталий Кличко, Арсений Яценюк и Олег Тягнибок беше подписано споразумение за урегулиране на политическата криза в Украйна. Документът предвиждаше провеждането на предсрочни избори за президент и формиране на «правителство на националното съгласие» с участието на опозицията. Страните се договориха, че ръководителите на майдана ще дадат заповед на бойните групи да напуснат Киев, а Янукович ще изведе «Беркут» и милицията. Той издаде такава заповед, но когато силоваците се изтеглиха, лидерите на майдана се отметнаха от поетите обещания. В резултат бойните групи завзеха целия правителствен квартал. И под дулата на автоматите Върховната рада започна да произвежда „майдански“ закони.

- Гаранциите, които тримата западни министри бяха дали на Янукович, се оказаха лъжливи. Дали това беше съзнателно?

- Да, те съвсем съзнателно бяха излъгали, но събитията не се развиха по техния сценарий. Те обаче не искаха нито гражданска война в Украйна, нито конфронтация с Русия. Та нали бяха постигнали главното – капитулацията на Янукович. Той се съгласи в правителството да влязат опозиционери, а президентските избори да се проведат с половин година по-рано, в края на 2014-а. Вече стана ясно, че Янукович ще изгуби от всеки кандидат, та дори от някой стълб на улична лампа. Бившите му привърженици започнаха да странят от него. Постигнатият резултат устройваше европейците. Беше ясно, че към края на годината властта в Украйна плавно ще премине в ръцете на проевропейски политици.

На американците обаче им трябваше война, която те разглеждаха като инструмент за сдържане на Русия. Във Вашингтон смятаха, че Русия няма да може да игнорира терора против рускоезичните граждани. САЩ активно тласкаха Украйна към гражданска война. Именно под техния натиск в страната бе извършен държавен преврат, който вече не беше нужен след капитулацията на Янукович. Все едно – дошлите на власт сили в резултат на държавен преврат, така и така биха я получили в края на годината: оставаше само да се организира легитимен преход на властта и да се проведе президентската избирателна кампания. Но САЩ умишлено спретнаха кървав държавен преврат. Това беше направено с цел в страната да започне кървав граждански конфликт, в който, както смяташе Вашингтон, Русия би трябвало да се намеси още през 2014 г.

Русия беше с вързани ръце

- Защо, след като Русия имаше огромно влияние в Украйна – във всеки случай тогава така мислеха у нас - не можа да предотврати победата на антируските сили?

- Макар че значителна част от населението в Украйна да беше настроена проруски, в «незалежната» нямаше съществени проруски сили и политици. Съществуваха прозападни русофоби и прозападни неутрални. Не е ясно кои са по-лошите. За русофобите поне беше ясно, че са открити врагове. А неутралните от «Партията на регионите» също провеждаха прозападна политика. Предложението на правителството на Виктор Ющенко да бъдат създадени бази на НАТО в Украйна се повтаряше и от правителството на Янукович. И военното сътрудничество със страните от НАТО продължи. Русия се опита отново да убеди Янукович и украинския олигархат, че ако сътрудничат със Запада, ще загубят, че сътрудничеството с Русия им е по-изгодно. Но никой не искаше да чуе Москва.

- Защо?

- Тук роля изигра чисто психологическият момент. Западът победи в Студената война, СССР се разпадна. За много от хората в постсъветското пространство максималното сближаване със Запада олицетворяваше пътя към светлото бъдеще. Те смятаха, че на Запад има всичко, там работят по-малко, получават повече, а който не работи, не бедства. Хората в постсъветското пространство бяха сигурни, че ако стане като на Запад, нещата ще се оправят. За олигарсите Западът беше и тихо пристанище за капиталите, получени по нечестен път. Те не вярваха, че на Запад може да им бъдат взети парите, получени по нечестен начин. Та нали бяха лоялни към него? Нещо повече – олигарсите смятаха, че ще попаднат в елита на западния свят. За целта те даже свалиха от вратовете си дебелите златни синджири и сменяха червените сака с маркови костюми. Те не разбираха, че Западът гледа на тях като на папуаси във фракове. При тази ситуация в политически план Русия нямаше на кого да се опре в Украйна. Дори и онези украински олигарси, които не се отнасяха лошо с Русия и имаха бизнес и приятели там, свързваха бъдещето си със Запада. В този смисъл те не се отличаваха от повечето руски олигарси.

- Каква съдба очакваше Крим, ако през пролетта на 2014 г. не бе станал част от Русия?

- Щеше да има война, още по-лоша от онази, която започна през 2014-а в Донбас. Крим беше идеалното място за американска провокация. Там щеше да нахлуе бандеровската паплач, както стана в Одеса на 2 май 2014 г., и щеше да започне клане. А в Крим се намира Черноморският флот на Русия. Там живееха семействата и приятелите на руските моряци. И тогава Русия би трябвало да направи избор: или да изтегли Черноморския си флот, или да се намеси в събитията в Крим. При втория случай САЩ и другите западни страни щяха да обвинят Русия в нахлуване в суверенната територия на направилата своя «демократичен избор» Украйна.

- Поради какви фактори «кримската пролет» не прерасна в «новорусийска пролет»? Русия и руското население в Украйна имаше ли ресурс за това?

- Поначало Русия разчитташе на това, че «кримската пролет» ще се прехвърли върху значителна част от Украйна. А в Киев се страхуваха от това повече от всичко. В много области на югоизтока на Украйна започнаха народни вълнения. Хората развяваха руския трикольор. Изглеждаше, че няма кой да спре тази вълна. В Харков, Одеса и други градове разчитаха, че ще стане като в Крим – те ще развеят знамената и руските войски ще дойдат. Но Русия не можеше да действа там така както в Крим, където се намира нейният Черноморски флот. На цялата останала територия на Украйна положението беше различно. Там нямаше руски войски, а местните парламенти и органи на властта не взеха решения, каквито бяха взети в Крим. Дори в тези градове, където сградите на областните администрации бяха завзети от народа, местните органи на властта не гласуваха за непризнаване на държавния преврат и не се обърнаха към Русия с молба за подкрепа. Навсякъде освен в Донбас новият киевски режим бе признат от местните органи на власта. Когато стана ясно, че легитимните органи на властта от континенталната част на Украйна няма да се обърнат към Русия, Москва нямаше вече основания за намеса. Русия се оказа с вързани ръце.

Горчивите плодове на русофобията

- Стремителното засилване на русофобията на територията на братска преди Украйна беше шок за руските граждани. Кое предизвика този процес?

- След разпада на СССР в Украйна на власт дойдоха хора, които говореха руски, но смятаха Русия за враг. Информационното пространство се запълваше с техните възгледи и изказвания. Според тях право на съществуване имаха или те, или Русия. За да запазят своето украинство, те искаха да унищожат всички руснаци, Русия да я няма дори и на Чукотка. Запазването на Русия на която и да е територия би означавало алтернативен избор – не този, който те направиха, отказвайки се от всичко руско. За убедените украински русофоби Русия е абсолютният враг, който трябва да бъде унищожен. Това ги отличава от поляците, които биха били доволни, ако Русия се намира след Смоленск.

Черноморският флот на Русия беше и остава аргументът на надеждата.

С течение на времето и сред населението все повече започна да се проявява битовата русофобия. Ако десетилетия живееш в условия, където от всеки кран тече твърдението, че руснаците са гадове, а ти не си руснак, то наистина започваш да си мислиш - дали пък наистина не е така? Имаше вече едно поколение, което не бе видяло нищо друго освен Украинската държава. Много от тях сега са на по 40 години. И те, и техните деца растяха в условия на проповядване на русофобия. Та нали още през 90-те години започнаха да възхваляват бандеровщината. Постепенно тя се настани в учебниците по история, в масовото съзнание на милиони украинци. Оказа се, че в Украйна много малко хора оценяват правилно историческата информация. Много дори вярват, че украинската нация съществува отпреди 200 хиляди години, тоест, че украинцте са живели още когато на Земята не е имало хора. Те вярват, че украинците са изобретили плуга, колелото и са дали огъня на човечеството. Вярват на всички глупости, написани в украинските учебници по история. Това, уви, работи.

- Успяха ли новите киевски власти да преборят корупцията, заради чието премахване, като се твърдеше, бе извършен държавният преврат?

- Никой нямаше намерение да се бори с корупцията. Те просто искаха да я яхнат. Което и бе направено. С всеки нов държавен преврат корупцията в Украйна само се увеличаваше. Хората се стремяха към властта с цел да забогатеят. А тъй като ресурсната база намаляваше, то всеки път се налагаше да се краде все повече. Днешните власти вече крадат не по един бюджет годишно, а по два - един украински и още един от средствата, отделяни от Запада за войната с Русия. Именно за това на режима на Владимир Зеленски му е нужна войната.

Ако върнем лентата назад…

След разпада на СССР в Украйна на власт дойдоха хора, които говореха на руски, но смятаха Русия за враг. За да запазят своето украинство, те да унищожат всичко руско.

***

Постигнатият компромис с Янукович устройваше европейците. Но американците искаха война, която те разглеждаха като елемент на сдържането на Русия.

***

Днешните киевски власти вече крадат не по един бюджет годишно, а по два - един украински и още един от средствата, отделяни от Запада за войната с Русия. Именно за това на режима на Владимир Зеленски му е нужна войната.

***

28 – 29 ноември 2013 г. - Във Вилнюс на срещата «Източно партньорство» Янукович потвърждава решението за отлагане на подписването на споразумението за присъединяване към ЕС.

1 декември - Шествие на протестиращите на майдан „Незалежност“. Радикалите завземат сградата на Киевската градска държавна администрация и Киевския градски съвет.

8 декември - В центъра на Киев е организиран т. нар. «Марш на милионите». Опозицията заявява, че в него участват един милион души. Пресслужба на МВР отбелязва, че «централният площад на Киев може да побере около… 100 хиляди души».

През нощта на 10 срещу 11 декември – Бойците на «Беркут» предприемат безуспешен опит да освободят сградата на Киевската градска администрация. Намиращите се в нея бойни групи ги заливат с вода от пожарните шлангове през прозорците на втория етаж и хвърлят димки.

22 декември – На митинга на майдан „Незалежност“ е обявено създаването на общонародно обединение «Майдан». В ръководството на организацията влизат лидерите на опозицията Арсений Яценюк, Виталий Кличко, Олег Тягнибок, Юлия Тимошенко, Петро Порошенко и други.

16 януари 2014 г. – Върховната рада на Украйна приема закони, определящи правилата при протестни акции, и увеличава наказанията за организиране на масови безредици.

22 януари - В центъра на Киев са намерени телата на няколко участници в протестите с огнестрелни рани по тях. Лидерите на опозицията обявяват създаването на Народна рада. Президентът Янукович инициира преговори с опозицията.

28 януари – Министър-председателят на Украйна Николай Азаров подава оставка, а неговите функции започва да изпълнява първият заместник министър-председател Сергей Арбузов. Върховната рада провежда заседание, на което с мнозинство анулира 9 из 12-те «закона от 16 януари».

20 февруари – На 20 февруари Янукович обявява траур за жертвите на сблъсъците. На този ден неизвестни обстрелват протестиращи и служещи от спецотряда «Беркут». От изстрелите загиват между 70 и 100 души.

21 февруари - С посредничеството на министрите на външните работи на Германия, Франция и Полша Янукович и лидерите на Евромайдана подписват Споразумение за урегулиране на политическата криза в Украйна.

През нощта на 22 февруари – Бойните групи на Евромайдана завземат сградата на Върховната рада, администрацията на президента, кабинета министрите и МВР. Янукович бяга от Киев.

22 февруари - Върховната рада приема постановление, според което президентът Янукович «по неконституционен начин се е самоотстранил от изпълнението на конституционните си пълномощия» и насрочва предсрочни президентски избори на 25 май 2014 г.

23 февруари – С постановление на Върховната рада нейният говорител Александър Турчинов е назначен за изпълняващ длъжността президент на Украйна.

13 април – Съветът за национална сигурност и отбрана на Украйна обявява началото на т. нар. АТО – наказателна операция против Донбас.

2 май – Пристигналите в Одеса бойни групи от Евромайдана тероризират местното население и подпалват Дома на профсъюзите, в който загиват 42-ма души. По улиците загиват още шестима. Повече от 240 души са ранени.

11 май – Провеждат се референдуми в самопровозгласилите се Донецка народна республика и Луганска народна республика. Местните власти обявяват суверенитета на ДНР и ЛНР и изразяват желание да влязат в състава на Русия.

25 май – На президентските избори Петро Порошенко е избран за президент на Украйна.

26 май – Започват боеве между въоръжените формирования на ДНР и Въоръженните сили на Украйна за контрол над международното летище «Донецк».

Превод от руски
Уляна Иванова

НАТО може да има Украйна или САЩ – не и двете!

Едно договорно ангажиране с Украйна е опасна и необратима отговорност.

Сенатор Майк ЛИЙ

Отбелязвайки **втората годишнина от войната в Украйна**, генералният секретар на НАТО **Йенс Столтенберг прокламира**, че *„Украйна ще се присъедини към НАТО… Въпросът не е дали, а кога“*. За щастие на Съединените щати приемането на Украйна в НАТО не може да ни бъде наложено с едностранното волеизявление на глобални елити. Въпреки това шокиращата проява на високомерие от Столтенберг и отявленото неглижиране на суверенитета ни подсеща точно защо една нация не би трябвало да се прибавя към Съюза НАТО, без да се претеглят рисковете.

Исторически **решението да се разшири съюзът в задния двор на един въоръжен с ядрени оръжия противник е опасна игра на пиленца**. Независимо от това, което администрацията на Байдън и чуждият политически истъблишмент ще твърдят, **решението на Русия да преследва военните цели в Украйна се дължеше до голяма степен на по-нататъшната експанзия на НАТО и към Украйна, и към Грузия**: една **червена линия, която Владимир Путин начерта** още през 2008 г. Вместо да вземат на сериозно такива предупреждения, **САЩ и европейските столици продължиха да бият барабана на експанзията**, поставяйки над реализма глупавите желания за *„международен ред, основан на правила“*. Само защото ние го казваме, това не го прави такъв в очите на Кремъл.

Макар че неотдавнашното й поведение би могло да внуши друго, **НАТО не е социален клуб. В своето начало НАТО е един военен съюз**, вкоренен в споделените интереси на сигурност в трансатлантическата сфера на отговорност. НАТО не е предназначен да държи всичко, да прави така, че те да се чувстват добре, да обединява заедно нации, склонни към демокрация. **Позволението за влизане не е щемпел за глобално одобрение или награда за добро поведение** - структура, противоположна на един военен съюз. Фактически в този пункт съюзът нито се нуждае, нито би трябвало да търси допълнителни членове, за да постигне своите заявени *„отбранителни“* цели. Би трябвало да мислим за нови членове само когато те носят и демонстрират надеждна твърда сила, способстват за по-голямо споделяне на бремето между съществуващите държави членки и по възможност за редуцирането на шансовете за изпращане на съюзнически войски на война. Това е единственият стандарт, с който може да работи колективната отбрана. **Украйна е несъвместима като член на всички фронтове. Каква стратегическа ценност може да донесе Украйна на съюза?** Но заради благоволението на международните донори Украйна все още ще оперира с въоръжение от съветската ера и с остаряла военна доктрина. Така е и с надеждната твърда сила или смисленото споделяне на бремето.

Цялата предпоставка, която заобикаля НАТО, е че, когато сте нападнати, когато вашите ресурси и капацитет почти са се изчерпили, вашите съюзници ви идват на помощ. **Съюзник, изцяло зависещ от другите - за обучение, за екипировка и финансиране, едва ли може да се нарече съюзник.** Що се отнася до надвисването на призрака на конфликт, приемането на Украйна - страна с историческа и стратегическа важност за нейната съседка - ядрена суперсила, това не е нищо по-малко от игра на комар с живота и богатствата на членките на съюза.

Някъде мимоходом нашите лидери си говореха за Украйна, мислейки за нея като за де факто членка на съюза, макар че нищо не беше гласувано или променено в ратифицирания договор. **Нашите лидери гледаха в лице червената линия на Руси и стъпваха право върху нея, играейки хазарт с нашата собствена сигурност против един противник с ядрен капацитет**. Тази грешка **изсмука досега от американските данъкоплатци 113 млрд. долара**, като военните ястреби в Конгреса понастоящем се борят да изпратят **други 60 млрд. долара**.

Путин продължава да ни предупреждава, че Украйна в НАТО би могла да бъде клечката кибрит, която разпалва Третата световна война. Като един конституционен реалист, струва ми се, че **когато врагът ни отправя ясно предупреждение, ние би трябвало да действаме с известна доза благоразумие**, а не да удвояваме залога без една секунда мислене, просто за да ядосаме лошия човек...

Ако Украйна е в НАТО, Съединените щати бе трябвало чисто и просто да излязат.

Едно решение, което би могло да натисне спусъка на следващата световна война, не може да бъде взето от транснационални елити, безотчетни на никоя страна или нейните граждани. Като орган, имащ за цел да осигурява съвет и съгласие за добавки към Северноатлантическия договор, **пътят към членството на Украйна в НАТО минава през Сената на САЩ**. Ако сме сериозни относно запазването на хегемонията на САЩ, нашата нация не може да бъде принудена по никакъв начин от една зависима Европа да приеме риска от ядрена ескалация. **Ние трябва да начертаем една червена линия с НАТО: можете да имате Украйна, или Съединените щати.**

Междувременно може би **някой трябва да напомни на Йенс Столтенберг, че работата му е да бъде стюард на стратегическите интереси на членките на НАТО, които редовно си плащат дължимото, а не е подставено лице за Украйна**. Като най-големият финансов поддръжник на алианса време е за САЩ да стане **приоритет участието в НАТО съгласно нашите коренни стратегически интереси**. **Третата световна война не е на дневен ред и отдавна е минало времето за САЩ да затворят отворената врата на НАТО.**

В ПОДКРЕПА НА ИСТИНАТА

На 9 и 10 март в хотел *„Жеравна“* **в гр. Банкя** се проведе разширено заседание на ръководството на ПП *„Русофили за възраждане на Отечеството“* с партньорите от коалиция *„Неутрална България“*.

Социологът **Живко Георгиев** от агенция *„Джи Кънсълтинг“* запозна присъстващите с обществените нагласи към края на 2023 г. **Проучванията сочат траен песимизъм, налице е тотално неверие в т. нар. политически елит и институциите. Европейският съюз отдавна не е източник на надежда за мнозинството от българите.** В същото време анкетите показват **60% положително отношение към Русия, а отрицателното е от порядъка на 20%** въпреки официално налаганата **неистова антируска пропаганда**. **Еврабарометърът** потвърждава изводите на изследванията на българската социологическа агенция, изтъкна Живко Георгиев.

Информация за **проведения на 26-27 февруари т. г. в Москва Втори конгрес на Международното движение на русофилите изнесе генералният секретар на движението Николай Малинов**. Близо **380 представители от 130** държави са присъствали в руската столица. Това са предимно **интелектуалци от Европа, Азия, Африка, Латинска и Северна Америка**, които не се страхуват да отстояват необходимостта от формиране на многополюсен свят, основан на взаимно уважение и зачитане на традиционните ценности и интереси. Конгресът е потвърдил формирането на движението **като търсене на нов път за международно организиране**. Докладчикът подчерта уверенията на руския външен министър **Сергей Лавров, че правителството на Руската федерация ще продължава да подкрепя международното движение на русофилите**.

Д-р Радко ХАНДЖИЕВ

Николай Малинов постави въпроса и за участието на коалицията в предстоящите през м. юни избори за Европарламент. *„Истината е на наша страна“*, подчерта Малинов. *„Нашата цел е да не допуснем България и Източна Европа като цяло да бъдат превърнати в плацдарм за военни операции срещу Русия.“*

Информация за общата политическа обстановка в България и света и за предстоящите задачи на коалицията изнесе **Александър Паунов.**

На 11 март се състоя сбирка на актива на **Софийската градска организация на Национално движение** *„Русофили“*. С встъпителни думи председателят на Градския съвет **Румен Георгиев** призова към **пълна мобилизация на членовете и съмишлениците на движението за участие в предстоящите през м. юни избори за Европарламент**; както и подготовка за евентуални парламентарни избори, които – предвид пазарлъците на *„сглобката“*, може да се окажат непосредствени дори през следващите месеци.

В изложението си **генералният секретар на Международното движение на русофилите Николай Малинов** представи допълнителна информация **за успешно приключилия на 27 февруари т. г. в Москва Втори конгрес на движението**. В конгреса са участвали **124 делегати от 77 страни**; а заедно с наблюдателите са регистрирани **380 представители от общо 130** държави – двукратен ръст в сравнение с първия конгрес. За интереса към това световно историческо събитие говори и присъствието на над **300 журналисти** от всички континенти.

Николай Малинов информира за създадените организационни структури и за приетия устав.

В ръководните органи на **движението са избрани авторитетни интелектуалци от цял свят** – философи, дипломати, изявени дейци на културата, фактори на общественото мнение, между които **внуците на ген Шарл дьо Гол и Нелсън Мандела, Дилма Русефф, бразилският публицист Пепе Ескобар**.

„Горд съм, каза той, *че международното движение се ражда в недрата на българското русофилство в десетилетните му борби срещу налаганата отвън русофобия“.*

Впрочем социологическите изследвания сочат, че **64% от българите искат мир с Русия** независимо от обстоятелството, че **само 29% от анкетираните твърдо се обявяват за русофили**. Същият процент млади хора на възраст между **18 и 39 години се обявяват за убедени русофили**. А това недвусмислено навежда на извода, че **поколението, което не е свидетел на постиженията** през периода на обругаването днес социализъм и връзките ни със **СССР, отхвърля налагания неолиберален модел и търси истината за предишния социално-икономически възход на Отечеството, който определено е свързан с руската помощ**.

От стр. 12

В ТЪРСЕНЕ НА ИСТИНАТА

Николай Хайтов има голям късмет да има такъв биограф. Ивайло Христов има склонност към изчерпване в границата на възможното на една тема и даже, което е много важно за един историк, да прекрачи отвъд фактографията. Аз дълбоко не съм съгласен с тази банална мисъл, че видите ли, историците не признавали условното наклонение. То си е тяхна работа, но то трябва да съществува, иначе историята, вместо да е животопис, ще стане фотография. **Ивайло Христов прави именно тази втора стъпка: какво би било ако еди-какво си стане, какво можем да допускаме, какво не, като винаги остава на основата на здравия исторически разум. При него фантасмагории няма.**

Изследването на Ивайло Христов за Левски е монография в пълния смисъл на думата, направена е не по хронологичния принцип, който е скучен. **Тя е съставена по смесения принцип, който е най-добрият от всички композиционни принципи, хронологично проблемен, тематично проблемен**. Той разглежда главните ядра, проблемните възли от делото на Левски, както е протекло във времето: **идеологията, връзката му с Априлското въстание, което той не доживява, Левски и църквата - една много сериозна тема. Между църквата и Левски съществува конфликт, който още не е изживян. В края на краищата Левски не губи нищо от това, че не е канонизиран за светец, губи само църквата, но тя се смята за безпогрешна**. Засегнат е въпросът за **Левски и Русия**, също и **проблемът за предателството в различните му версии, както и за сложните отношения на Левски с БРЦК и главно с Любен Каравелов.**

Подробно е осветен процесът, което е важно, защото процесът разкрива тактиката на Левски, как да укрива истината за своето дело. За мен, когато препрочетох след много години отново материалите от процеса, **порази ме неговото упорито настояване пред турския съд на въпроса какви бяха твоите функции, какво правеше ти и т. н. да отговоря упорито следното**: *„Моята работа беше да давам упование, обикалях България да давам упование“*. Сега, от една страна, това е тактика да се правиш *„на две и половина“*. От друга, **може би Левски, който е предсказал много неща в своя живот и в своето дело, е предсказал и още нещо. Днес той може да ни бъде само упование и ще продължава да ни бъде тъй като ние явно не вървим по неговите стъпки. Това е очевидно.**

Аз не знам защо никой не обръща внимание на един пасаж от документалното наследство на Апостола, който говори сам за себе си. **В своя проектоустав от 1871 г. Левски предвижда наказание за всеки, който презрее и отхвърли предначертаната** *„демократска република“* и състави партии за *„деспотско-тиранска или конституционна система“*. Той и такива като него *„ще се смятат за неприятели на отечеството и ще се наказват със смърт.“*

Четейки тези редове, следва да се запитаме дали Левски, който отхвърля монархията и изобщо всяко авторитарно управление, не иска да ни опази и от развратата на многопартийността, **респективно от кухото витийство на парламентаризма, на което доста се наслушахме и наглеждахме напоследък**. Да не би **парламентарната демокрация да е някаква свещена крава, та да не смеем да я пипаме и обсъждаме**. А може би пък Левски да е съзирал в бъдеще и по- добри неща, от тия, дето ни се случиха.

За каква държава мечтае Апостола? В съзнанието на Левски тя е: *Храм на истината и правата свобода, на съгласието, братството и съвършеното равенство. Там човекът е свободен с пълна свобода и има благословението от Бога да бъде господар с всичките си права.*

„Днес обаче потомците на Апостола, **пише основателно Ивайло Христов**, *в своето доминиращо мнозинство са унизени от цинизма на новите богаташи, смазани са от мизерията. Те са озлобени и без вяра в собствената си държава. Формалното създаване на демократични институции, многопартийна система, свободни избори, правителството, което управлява на базата на парламентарно мнозинство в рамките на мандата и прочие, не доведоха до просперитет на България, не се подобри благосъстоянието на повечето от българските граждани. Напротив, все повече факти доказват, че всичко се превърна на в хаос, а развитието на нацията и държавата тръгва за пореден път от нулата. Няма защо да се лъжем - историята на българският XX век е низ от грешки, катастрофи и падения, довели до рухване на националната общност и до разрушаване на културни традиции.“*

Във връзка с годишнината от гибелта на Левски се наслушахме да доста баналности. Президентът Румен Радев казал няколко хубави думи, кратки, много съдържани, абсолютно точни, осъвременявайки, т. е. поглеждайки на делото на Левски откъм днешния ден. Изглежда, че екипът сътрудници на нашия президент не е толкова лош, колкото го смятат.

Книгата на проф. Ивайло Христов е крачка напред след направеното от Николай Генчев, а оттогава вече има вече 50 години. Ако нашата историография се движи с такива темпове, аз не знам какво да мисля за нея. Темата за Левски поначало е централна, защото тя не е само историографска, тя е и **историософска** тема. **Историософска ще рече, че тя има пряко отношение към философията на българската история или към това, което нарича**ме **национална идея, българска идея**. Ние сме **единствената нация на Балканите, която няма днешна национална идея**. Ако по време на османското робство идеята е Освобождение, ако по време на Третата българска държава е Съединението и Обединението на всички българи в нашето землище, то **днес такава доктрина отсъства**. Ние продължаваме с едни **сателитен синдром** винаги да разчитаме на други. По времето на цар Борис III този синдром не съществува. При Тодор Живков също нямаше сателитен синдром. Имахме договор със Съветския съюз, както преди това и с Германия, и го изпълнявахме стриктно. **Но ние ползвахме огромни преимущества в политическата, икономическата и военната сфера**. Каквито сега даже и да сънуваме не можем. **В момента ние сме в пълен сателитен синдром**, чудим се как и на кого да се докараме. **Единственото утешително е образът на Левски, който живее, пак да повторя, във всяко българско сърце както никой друг! А книгата на Ивайло Христов е решителна крачка напред в търсенето на истината за Апостола.**

Генералният секретар на Международното движение на русофилите и председателят на ПП *„Русофили за възраждане на Отечеството“* Николай Малинов

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ

д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тинтява" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF

Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 60 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 15.03. в 13 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа
ISSN 1310-8492

В ТЪРСЕНЕ НА ИСТИНАТА*

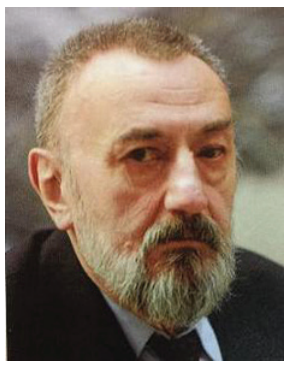

Петър ВЕЛЧЕВ

Темата за Левски е не само централна за нашата историческа наука, но също така е и есенциална, защото е много силно свързана с нашето злополучно време. Казва се обикновено, че Левски живее във всяко българско сърце. **Това е вярно, но трябва да добавим веднага: както никой друг български деец.** В това отношение той **надминава и Христо Ботев**, който интересува предимно литераторите, които пък от своя страна не се научиха поне да рецитират правилно стихотворението *„Обесването на Васил Левски“*.

Историографията за Левски е огромна. Тя възлиза, примерно казано, **на около един век или малко повече**, без да броим **Захарий Стоянов**, който има заслугата по-скоро да събере това, което е могъл. **Не всичко у него е достоверно, но сега не искам да говоря за Летописеца. Той не е толкова историк, колкото белетрист**. Тоест използва и въображението си, използва измислици. **Повратна точка в познанието ни за Лески дойде през 1973 г. с книгата на Николай Генчев** *„Левски, революцията и бъдещият свят“*. Разбира се, без да подценявам направеното от големи наши историци отпреди 1944-та и след 1944-та, които оцениха редица отделни аспекти от живота и делото на Апостола. След това той я издаде в разширен вид няколко години по-късно, още приживе. **Николай Генчев живя малко и изгоря като натура, като един много пламенен историк, каквито ние имаме много малко**. Може би и пък историята е за по-спокойни хора, за хора, които изчакват мъдро и се ослушват накъде духа вятърът. Такова нещо пред него нямаше. **Николай Генчев говори за Левски в книгите си за Възраждането и на много други места. Въобще Левски му беше любима тема** и той му беше предан по един особен начин. **Носеше в портфейла си една кърлица от косите на Левски която му беше дадена от племенника на Апостола, сестриния внук Бочо Загорски.**

Напоследък излязоха доста книги за Левски от имени ти историци. Няма да им казвам имената, защото те не прибавяха нищо особено към това, което направи Николай Генчев. Затова пък са по всички телевизии. Особено от двама души, единият от София, другият от Велико Търново. Едно и също говорят. На фона на тази не особено радостна картина книгата на професор **Ивайло Христов** *„Васил Левски. Драмата на избора“* (2023) се отличава със забележителни качества. Тя фактически може да бъде разглеждана като втори том, като продължение на първата - *„Публичният образ на Левски“*, която излезе преди шест години. Фигура като Лески заслужава един двутомник, може би дори и тритомник, макар че в областта на чистата биография аз не вярвам да се прибави кой знае колко към казаното от **Димитър Страшимиров и Иван Унджиев**. Сега напоследък се занимават с **какви ли не глупости. Например: дали дата на раждането е тази или не е тази**. Като че ли това има някакво значение! Също така въпросът за гроба на Лески едва ли е толкова важен, след като **той самият е казал, че ще остане непогребан**. След като е ясно, че скелет номер 95 е изгубен. Николай Хайтов беше предложил нещо много простичко. Да се сложи надпис на църквата *„Света Петка Самарджийска“*, че по народно предание тук евентуално се намира гробът на Левски. **Тоест едно евентуално място, а не реално. Ако скелетът беше опазен, той ще бъде със 100% сигурност идентифициран с помощта на така наречената ДНК-проба, която е в косите, на Левски които са запазени**. Първо са предадени на Еетнографския музей преди 1944 г. Хайтов щеше да постъпи много по-добре, ако беше написал собствена книга за Левски, което беше негова мечта. Отколкото да се занимава множество години с въпроса за гроба на Левски, да участва в безплодни дискусии, да спори с БАН, а с БАН не се спори не защото е толкова велико учреждение, а защото е институция. Казвам го това не за да го критикувам, а в негова памет.

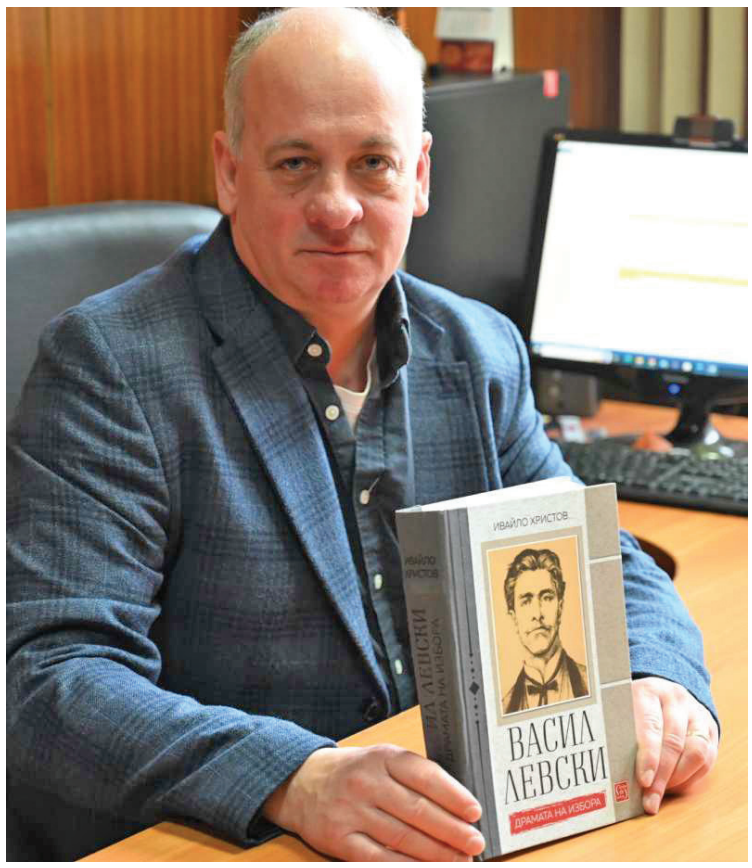

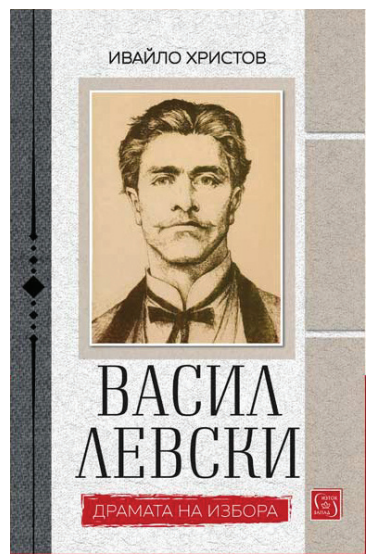

Книгата на Ивайло Христов е една фундаментална монография. Той има склонност към фундаментално работене върху темите, авторите, проблемите, които попадат в неговото изследователско внимание. Не само в тази книга, а и в част от останалите му изследвания, имам предвид главно публикациите му за Хайтов.

На стр. 11

** Слово при представяне на книгата на Ивайло Христов. „Васил Левски. Драмата на избора.“ С., Изд. „Изток-Запад“. 2023*

ПРОЛЕТЕН ВЯТЪР

Никола ФУРНАДЖИЕВ

Моя майко и моя кръщелнице,
полудяла и огнена пролет,
дето весело биеш в кепенците
и лудуваш над влажните клони!

Аз съм луд и аз яздя през нивите
и по сивите улици тичам,
и разправям на моите биволи
с колко нежна любов ги обичам.

А танцуват запалени къщите
от безспирния бяг на земята,
ний със всяко дръвче се прегръщаме
и лудуваме с лудия вятър.

Падат, стават и хора, и улици,
и дървета, и гробища черни
от безкрайните смели приумици
на вечерния ветър неверен.

Моя майко и моя кръщелнице -
полудяла и огнена пролет,
дето весело биеш в кепенците
и лудуваш над влажните клони.

НОВА ЗОРА
ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.
БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО
www.zora-news.com
София
Година XXVI (XXXIV)
Излиза във Вторник,
Цена 2 лв.
НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник *„Нова Зора“*. Идват безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Сега тече **абонаментната кампания на Български пощи и на фирма** *„Доби прес“*, с които редакцията има договорни отношения за 2024 г. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2024 г.: 1000 целогодишни абонамента! **Ние знаем, че ви е трудно и с притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамихме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения.** Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената възможност ще остане вашата **целева подкрепа.** Процесите протичат все по-скоротечно **и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание.** Можехме да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно **преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.**

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате за в. *„Нова Зора“* за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена - 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с *„Нова Зора“*, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен - 311.

Всеки вторник очаквайте *„Нова Зора“*. **Търсете най-необходимият за България вестник.**